ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GIUSEPPE TESAURO της 12ης Ιανουαρίου 1993 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με την παρούσα προσφυγή, η Επιτροπή σάς ζητεί να αναγνωρίσετε ότι η Γαλλική Δημοκρατία, επιτάσσοντας την κατάρτιση, κατάθεση και ενημέρωση ενός φακέλου στοιχείων εκτός του πλαισίου που καθορίζει το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στα καλλυντικά προϊόντα [1], παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ως άνω οδηγία.

2. Ως προς τις λεπτομέρειες παραπέμπω στην έκθεση ακροατηρίου και περιορίζομαι εδώ στην υπενθύμιση ότι η βαλλομένη γαλλική νομοθετική ρύθμιση [2] επιτάσσει την κατάρτιση ενός φακέλου ο οποίος, πέραν των στοιχείων που τα κράτη μέλη μπορούν νομίμως να ζητούν, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί καλλυντικών, «χάριν ταχείας και κατάλληλης θεραπευτικής αγωγής σε περίπτωση δυσκολιών [διαταραχών]», πρέπει επίσης να περιέχει σειρά συμπληρωματικών στοιχείων, ορισμένα από τα οποία πρέπει ούτως ή άλλως να αναγράφονται επί της συσκευασίας, του περιέκτη ή της ετικέτας του προϊόντος βάσει της οδηγίας περί καλλυντικών (άρθρο 6, παράγραφος 1), ενώ ορισμένα άλλα δεν απαιτούνται καθόλου από την ανωτέρω οδηγία.

Η Γαλλική Κυβέρνηση, αν και δεν αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι μόνο η γνωστοποίηση του πλήρους τύπου της συνθέσεως του προϊόντος εμπίπτει στα στοιχεία του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί καλλυντικών, δικαιολογεί την απαίτηση καταρτίσεως φακέλου με συμπληρωματικά στοιχεία επικαλούμενη λόγους προστασίας της δημόσιας υγείας και υπογραμμίζει επίσης ότι επί του παρόντος εκκρεμεί ενώπιον του Συμβουλίου πρόταση τροποποιήσεως της εν λόγω οδηγίας, προκειμένου να καθιερωθεί σε κοινοτικό επίπεδο η υποχρέωση τηρήσεως φακέλου παρόμοιου με αυτόν που επιβάλλει η επίδικη γαλλική ρύθμιση.

3. Όσον αφορά τη σκοπιμότητα της ασκήσεως της παρούσας προσφυγής, δεδομένου ότι εκκρεμεί ενώπιον του Συμβουλίου η πρόταση τροποποιήσεως, αρκεί να υπενθυμίσω εδώ, χωρίς μάλιστα να χρειάζεται να ελεγχθεί αν η υιοθέτηση της προτάσεως αυτής είναι ικανή να εξαφανίσει την παράβαση, ότι το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να αποφανθεί ότι «το γεγονός και μόνο ότι έχει ήδη υποβληθεί στο Συμβούλιο πρόταση νομοθετικής πράξεως, της οποίας η έκδοση και μεταφορά στο εθνικό δίκαιο θα μπορούσαν να θέσουν τέρμα στην προβαλλόμενη από την Επιτροπή παράβαση, δεν εμποδίζει την Επιτροπή να ασκήσει μια τέτοια προσφυγή λόγω παραβάσεως» [3].

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 013/004, σ. 145.

2 — Βλ. άρθρο L.658-3 του Κώδικα Δημόσιας Υγείας.

3 — Απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1986, υπόθεση 205/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1986, σ. 3755, σκέψη 7).

Κατόπιν τούτου, επισημαίνω ότι ήδη με την απόφαση Provide [4], το Δικαστήριο είχε κρίνει ότι η οδηγία περί καλλυντικών «προέβη σε πλήρη εναρμόνιση των εθνικών κανόνων περί συσκευασίας και επισημάνσεως των καλλυντικών προϊόντων» και ότι συνεπώς τα κράτη μέλη δεν μπορούν να θέτουν άλλες προϋποθέσεις για την κυκλοφορία των καλλυντικών προϊόντων, πέραν αυτών που επιβάλλει η ανωτέρω οδηγία. Επιπλέον, με μια πιο πρόσφατη απόφαση, της 18ης Μαρτίου 1992 [5], το Δικαστήριο κήρυξε ασυμβίβαστη με την οδηγία περί καλλυντικών την ελληνική νομοθετική ρύθμιση η οποία προέβλεπε τη δημιουργία φακέλου με στοιχεία ανάλογα προς τα προβλεπόμενα από την επίδικη γαλλική ρύθμιση, τα οποία όμως δεν απαιτούνταν κατά την εν λόγω οδηγία.

4. Αναφερόμενη σ' αυτήν ακριβώς την τελευταία απόφαση, η Γαλλική Κυβέρνηση κατέστησε γνωστό, με έγγραφο της 30ής Δεκεμβρίου 1992, ότι θα ελάμβανε υπόψη της τη δοθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία της οδηγίας περί καλλυντικών και διαβεβαίωσε ότι θα συνήγε τις επιβαλλόμενες συνέπειες, όσον αφορά την επίμαχη εθνική νομοθετική ρύθμιση. Συνεπώς, η Γαλλική Κυβέρνηση στην ουσία αναγνώρισε την παράβαση που της προσάπτεται.

5. Προτείνω επομένως στο Δικαστήριο να δεχθεί την προσφυγή και να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

4 — Απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1989, υπόθεση C-150/88 (Συλλογή 1989, σ. 3891).

5 — Απόφαση της 18ης Μαρτίου 1992, υπόθεση C-29/90, Επιτροπή κατά Ελλάδας (Συλλογή 1992, σ. I-1981, σκέψη 13).